

Η μοίρα του ελληνισμού της Κύπρου είναι δεμένη με τη μοίρα της Ελλάδας

Ο εθνικοαπελευθερωτικός αγώνας του 1955-59 απέτυχε. Η λύση που δόθηκε ήταν εμβολωματική. Δεν εξυπηρετούσε την Κύπρο σα σύνολο. Η λύση των συμφωνιών Τονδίνου - Ζυρίχης είχε μέσα της διχοτομικά σπέρματα. Η μειονότητα έγινε ρυθμιστής των τυχών της Νήσου. Και το σπουδαιότερο, η μειονότητα δεν είχε ποτε δικη της πρωτοβουλία. Κατευθυνόταν απόλυτα απο την Τουρκία. Γι' αυτο και ο Αρχιεπίσκοπος Μακάριος ήθελε την αναθεώρηση των συμφωνιών Λονδίνου - Ζυρίχης. Η Τουρκία αρνήθηκε. Επακολούθησαν σειρα γεγονότων που είναι σ' όλους γνωστα. Συγκρούσεις, πράσινη γραμμη, πραξικόπημα, εισβολη. Η εισβολη δε δικαιώνεται με το επιχείρημα ότι έγινε ένα προδοτικο πραξικόπημα ενάντια στη συνταγματικη νομιμότητα. Μια επιείχυντη πράξη δε μπορεί ούτε να δικαιώσει, ούτε πολυ περισσότερο, να νομιμοποιήσει μ α βάρβαρη εισβοτη και μάλιστα σε δυο φάσεις, και την κατάληψη του 40% του Κυπριακου εδάφους απο τον Αττίλα με τα γνωστα και τραγικα επακόλουθα.

Σήμερα η Κύπρος βρίσκεται σ' ένα σημείο που δεν υπάρχει διέξοδος παρα τις προσπάθειες των Ελληνοκυπρίων να βρεθει μια λύση που να εξυπηρετει τα συμφέροντα ολόκληρου του Κυπριακου λαου. Οι συγκυρίες δεν είναι ευνοϊκες για να θέσουμε πρόβλημα Αυτοδιάθεσης - Ένωσης. Δεχθήκαμε την ομοσπονδία ώστε να ξεπεραστον τα αδιέξοδα. Αλλα η Τούρκικη πλευρα δεν επιθυμει να ανοιχτει κάποιος δρόμος στα αδιέξοδα. Ζητει και απαιτει και προσπαθει τη διχοτόμηση, δηλαδη δύο κράτη που να συνδέονται μεταξυ τους με ασθeneis σχέσεις και μάλιστα με εναλλαγη Προέδρου.

Το περιεργο είναι ότι στους κόλπους του Ελληνοκυπριακου πολιτικου κόσμου εκφράζονται απόψεις, που άμεσα η έμμεσα, επιρίπτουν όλες τις ευθύνες για την τραγικη μοίρα της Κύπρου, στον εθνικισμο και σωβινισμο των Ελληνοκυπρίων. Σύμφωνα μ' αυτες τις απόψεις, γ

αρχη της Αυτοδιάθεσης - Ένωσης ήταν λάθος. Θάπρεπε στη θέση της να προβάλλεται η αρχη της Ανεξαρτησίας.

Ένα απο τα επιχειρήματα που επικαλούνται είναι η εγκατάλειψη της Ένωσης απο τον Αρχιεπίσκοπο Μακάριο το 1959 και η υιοθέτηση της γραμμης της Ανεξαρτησίας. Αφ' ενός αυτου δεν αποδεικνύει τίποτα, γιατί και η γραμμη Μακάριου δεν είναι θέσφατο που δεν επιδέχεται κριτική. Αφ' ετέρου αυτη η λογική φαίνεται να ξεχνα ότι ο Αρχιεπίσκοπος Μακάριος ποτε δε θεώρησε την Ανεξαρτησία μόνιμο στόχο, αλλα τη χρησιμοποίησε σα μεταβατική περίοδο, γιατί πάντοτε πρόσβλεπε προς την τελική λύση του Κυπριακου προβλήματος, που θα ήταν η Ένωση.

Πολλες φορες ακούμε να λέγεται ότι ο Ενωτικός αγώνας δεν ήταν σωστή πράξη. Απόδειξη η αποτυχία του. Αν όμως ακολουθήσουμε αυτη τη λογική, μπορούμε να υποστηρίξουμε το ακριβώς αντίθετο. Η γραμμη της Ανεξαρτησίας ήταν πέρα για πέρα λαθεμένη. Απόδειξη η οικτρή της αποτυχία.

Ωστόσο τέτοιου είδους σοφίσματα δε βοηθάνε τη σωστή κατανόηση του προβλήματος.

Κατ' αρχην θα πρέπει να απαντηθει αν η Κύπρος αποτελεί τμήμα του Ελληνικου εθνικου χώρου ή αποτελεί ξεχωριστή εθνική οντότητα. Μόνο αν διευκρινιστει αυτο το σημείο μπορούμε να συζητάμε σε στέρεες βάσεις.

Το ΑΚΕΛ στο μίνιμουμ πρόγραμμά του, που κυκλοφόρησε τον Ιούλη του 1952 στη Λευκωσία υποστήριζε την ελληνικότητα της Κύπρου απο τους αρχαιότατους χρόνους και υιοστήριζε με πάθος ότι ο Κυπριακος λαος είναι αναπόσπαστο κομμάτι του ελληνικου λαου.

Η απαίτηση του Κυπριακου λαου να ενωθεί με την Ελλάδα εκδηλώθηκε πολλές φορες απο την αυγη της αποικιοκρατίας και φυσικά και κατα το διάστημα της Τουρκοκρατίας. Αναφέρουμε χαρακτηριστικά μια περικοπη απο το «πρόγραμμα» του ΑΚΕΛ: «Τον Αύγουστο του 1944 με την ευκαιρία της επίσκεψης στην Κύπρο του Σερ Κόσμο Πάρκινσον, προσωπικου απεσταλμένου του Υπουργου των αποικιων, οργανώθηκαν απο το ΑΚΕΛ και τις λαϊκές οργανώσεις συλλαλητήρια και διαδηλώσεις σ' όλες τις πόλεις και σε πολλά χωρια κι εγκρίθηκαν εκατοντάδες ψηφίσματα στον Σερ Κόσμο Πάρκινσον. Οργανωτης αυτης της κινητοποίησης ήταν το κόμμα μας και οι Λ. οργανώσεις. Όπου εμφανίζοταν ο Σερ Κόσμο Πάρκινσον βρισκόταν μπροστα στην ομόφωνη απόφαση του λαου μας για ένωση».¹

Έκτοτε έγιναν πολλές άλλες ενέργειες του ΑΚΕΛ για την Ένωση. Αντιπροσωπεία του πήγε σε διάφορες χώρες και έθεσε το θέμα της ένωσης.

Το 1950 το Κ.Κ.Ε. υποστηρίζει «ότι το δημοκρατικό στρατόπεδο της χώρας μας (της Ελλάδας) είναι ο πιο αδιάλλαχος ο πιο συνεπης αγωνιστης της Ένωσης, (της Κύπρου με την Ελλάδα) «Νέος Κόσμος», τεύχος 8, Αύγουστος 1950».²

Και η ΕΔΕΚ ΣΚ. στο πρόγραμμά της θέτει το πρόβλημα της Αυτοδιάθεσης. Και μάλιστα πολλές φορες κατηγορήθηκε απο μερικους όψιμους «διεθμιστες» ότι εμφορείται απο σωβινιστικές ιδέες.

Η Κύπρος δε μπορούσε να αγωνιστει για ανεξαρτησία για τον απλούστατο λόγο, γιατί δεν αποτελούσε μια ξεχωριστή εθνότητα αλλα ανήκει στην ελληνική εθνότητα.

Αν τώρα οι συγκυρίες, ανεξάρτητα απο τη θέληση του λαου, έδωσαν μια κολωβωμένη ανεξαρτησία, αυτο δε σημαίνει πως η πορεία αυτη ήταν και η ορθη. Η απόρριψη της Αυτοδιάθεσης γίνεται τώρα και «θεωρητικά» αφου δεχτήκαμε ότι στην Κύπρο υπάρχουν δύο εθνότητες - άρα αυτοδιάθεση αν θα γίνει πρέπει να γίνει και απο τις δύο πλευρες. Καθαρα μηχανιστική θεωρία που δεν αντέχει στην κριτική.

Αν δεχτούμε αυτη την άποψη, γιατί αν αύριο οι Μαρωνίτες ζητήσουν κάτι παρόμοιο, θα αρνηθούμε; Ήδη μάλιστα, ένας εκ των ηγετων της κοινότητας των Μαρωνιτων, ο κ. Μαυρίδης, ζήτησε συμμετοχη στην κυβέρνηση!! Δηλαδή η Κύπρος θα πρέπει να τριχοτομηθει. Και μη χειρότερα.

Η Κύπρος όσο και αν προσπαθουν μερικοί να γίνει Λίβανος δε θα το κατορθώσουν. Γιατι

έχει βαθιές ελληνικές ρίζες που μερικοί νεόκοποι «Νεοκύπριοι» προσπαθούν να τις αρνηθούν με το νεολογισμό ότι οι Κύπριοι δεν είναι Έλληνες αλλά ετεοκύπριοι (βλέπε το βιβλίο του κ. Γραϊκου «Τα κυπριακά»).

Αν δεχτούμε την άποψη ότι ανεξαρτησία ενός εθνικού τμήματος που βρίσκεται υπο ξένη κατοχή, σημαίνει δημιουργία νέου κράτους, τότε καταλήγουμε στο απίθανο συμπέρασμα: Η Κρήτη να αποτελέσει κράτος ξεχωριστό, το ίδιο και η Επτάνησος, και η Θεσσαλία και η Ήπειρος και η Μακεδονία κ.λπ. και τελευταία τα Δωδεκάνησα, αφού στις περισσότερες περιπτώσεις υπήρχαν τουρκικές μειονότητες.

Η δημιουργία Κυπριακού κράτους αποτέλεσε ένα αφύσικο φαινόμενο που το επέβαλαν τα συμφέροντα των Μεγάλων δυνάμεων. Μια μειονότητα 18% συμμετέχει με βέτο σ' ένα κράτος που το Σύνταγμά του είναι αλλοπρόσαλο γιατί εξυπηρετούσε τα συμφέροντα της Βρετανίας για να διαιωνίζεται το κακό. Η φυσική, ιστορική και νομοτελειακή λύση του Κυπριακού ήταν και εξακολουθεί να είναι η Αυτοδιάθεση που για την Κύπρο σήμαινε Ένωση. Η τουρκική μειονότητα, και όποια άλλη υπάρχει, θα ζήσει μέσα στα πλαίσια του Ελληνικού κράτους μ' όλα τα δικαιώματα που της κατοχυρώνει ο χάρτης των Ηνωμένων Εθνών.

Στους Τουρκοκύπριους πρέπει να πούμε με θάρρος και παρρησία ότι πρέπει να συνυπάρξουμε, στη βάση των διεθνών αρχών.

Η αυτοδιάθεση είναι φυσικό και αναφαίρετο δικαίωμα των λαών. Και η αυτοδιάθεση καθορίζεται από την πλειοψηφία. Οι εμβλασματικές καταστάσεις ποτε δεν έλυσαν τα προβλήματα που προκύπτουν. Αντίθετα τα περιπλέκουν ακόμα περισσότερο.

Τόσο οι Δυτικές δυνάμεις όσο και η Σοβιετική Ένωση απεμπόλησαν την αρχή της αυτοδιάθεσης για δικούς τους σκοπούς. Αυτό όμως δε σημαίνει ότι η αυτοδιάθεση δεν είναι δικαίωμα του λαού της Κύπρου.

Ο Στρατής Καλογερόπουλος καθηγητής της Νομικής και των Πολιτικών και Οικονομικών Επιστημών με ειδικότητα στο Διεθνές Δίκαιο στη μελέτη του «Θέματα Διεθνών Σχέσεων» αναλύει διεξοδικά το θέμα της Αυτοδιάθεσης που η προσφυγή της Ελλάδας στον ΟΗΕ στις 16/8/54 βασίστηκε στο άρθρο 192 του χάρτη και μνημονεύει την άρνηση της Μεγάλης Βρετανίας να πάρει υπόψη της τη θέληση του πληθυσμού, ο οποίος με το δημοψήφισμα στις 16/1/1950 αποφάνθηκε με 95,7% υπέρ της Ένωσης με την Ελλάδα.

Θα ήταν παράδοξο η Κρήτη λ.χ. που είναι από τα πανάρχαια χρόνια ελληνική να παράμενε Ελληνοτουρκική Πολιτεία όπως ήθελαν οι μεγάλες δυνάμεις και επέβαλαν μια τέτοια λύση. Βέβαια ο Βενιζέλος κάτω από τα κανόνια των αγγλογάλλων υποχρεώθηκε να δεχτεί την ίδρυση της Κρητικής Πολιτείας, αλλά δεν έπαψε ποτε να τονίζει ότι η Μεγαλόνησος είναι Ελληνική και θα ενσωματωθεί στον εθνικό κορμό όπως και έγινε το 1912.

Συμπέρασμα: Η αυτοδιάθεση - Ένωση δεν είναι ξεπερασμένη. Εξακολουθεί να είναι ένα καίριο και βασικό ατού στα χέρια μας αν θελήσουμε να το εκμεταλλευτούμε σωστά. Και πρώτο και κύριο πρόβλημα που μπορούμε να βάλουμε στον ΟΗΕ είναι το θέμα της τουρκικής μειονότητας — και όχι των δύο εθνικών κοινοτήτων. Στην Κύπρο υπάρχει μια εθνική κοινότητα και μια μειονότητα τουρκική διασπαρμένη σε όλο σχεδόν το νησί. Άλλο πράμα τώρα αν με τη δύναμη των όπλων έγινε διαχωρισμός.

Τώρα όσον αφορά τον εθνικισμό και το σωβινισμό των Ελληνοκυπρίων, ένα έχουμε να πούμε: οι εθνικοί πόθοι, νομοτελειακό φαινόμενο της ιστορίας ούτε εθνικισμός ούτε πολύ περισσότερο σωβινισμός είναι.

Ισχυρίζονται ότι ο εθνικισμός (εμείς λέμε εθνισμός) είναι παρωχημένος. Δηλαδή οι λαοί της Ασίας και της Αφρικής που ξεσηκώθηκαν για να δημιουργήσουν *Εθνικά Κράτη* δεν έπρεπε να αγωνιστούν γιατί ο εθνικισμός (εθνικισμός) είναι παρωχημένος. Αλλά η δημιουργία των εθνικών Κρατών είναι νομοτελειακά δημιουργήματα και δε βρίσκονται στα μυαλά νοσηρών ανθρώπων. Οι άνθρωποι εκφράζουν αυτήν τη *νομοτέλεια*. Κι αυτή η νομοτέλεια θα υπάρχει ωστόσο οι λαοί σ' έναν άλλο μετασχηματισμό των κοινωνιών θα συνενωθούν σε μια *κοινότητα*.

Αλλα αυτο βρίσκεται σε πολυ μακρινο χρονο, απρόβλεπτο για σημερα (Γιάννης Ιμβριώτης).

Ο Έγκελς το 1882 συμβούλευε τους Πολωνους σοσιαλιστες «πως μέχρι να λυθει το εθνικο πρόβλημα της πατρίδας τους, έχουν όχι μόνο δικαίωμα, αλλα και υποχρέωση να είναι πρώτα εθνικιστες κι ύστερα διεθμιστες».

Η λογικη που απορρίπτει τον αγώνα του Κυπριακου Ελληνισμου για τη σωτηρία του απο τον τούρκο εισβολέα, και τον μεταθέτει σε μια νεφελώδη «θεωρία», σύμφωνα με την οποία οι «δύο κοινότητες» θα συνενωθούν για να ανατρέψουν την παρούσα καπιταλιστικη κατάσταση και στο Νότο και στο Βορρα για να δημιουργήσουν ένα ενιαίο σοσιαλιστικο κράτος, είναι λογικη μεταφυσικη και εγκεφαλικη, έξω απο τόπο και χρονο. Το επαναλαμβάνουμε και πάλι ότι οι Τουρκοκύπριοι και να θέλουν δε μπορούν γιατι είναι δέσμιοι της σωβινιστικης και επεκτατικης Τουρκίας που απώτερος σκοπος της είναι η πλήρης τουρκοποίηση της Κύπρου.

Αξίζει τον κόπο να αναφέρουμε τη γνώμη ενος συνομιλητη μας. Υποστήριζε ότι δεν ενδιαφέρεται ποιος τον εκμεταλλεύεται ο Έλληνας ή ο Τούρκος Καπιταλιστης. Ενδιαφέρεται η εργατικη τάξη (Τουρκοκύπριοι και Ελληνοκύπριοι) να κάμει την επανάσταση. Αλλα ωστόσο κάμει η εργατικη τάξη την επανάσταση για να θάψει την καπιταλιστικη Τουρκία θάχει θάψει τους Ελληνοκύπριους. Αυτα δεν είναι σοβαρα πράγματα. Η Κύπρος δεν αντιμετωπίζει προβλήματα κοινωνικου μετασχηματισμου. Αντιμετωπίζει πρόβλημα φυλετικης και εθνικης επιβίωσης του Ελληνισμου. Αν αυτο δεν το χωνεύουμε καλα γρήγορα η προσφυγια θα μεγαλώσει. Είναι ανάγκη, εθνικης επιβίωσης του Ελληνισμου της νήσου. Και μόνο με μια αγωνιστικη και ανυποχώρητη γραμμη πλεύσεως απο κοινου με την Ελλάδα μπορεί να επιβιώσει ο Ελληνισμος της νήσου. Γιατι χωρις την Ελλάδα —αυτο πρέπει να το συνειδητοποιήσει και ο τελευταίος Ελληνοκύπριος— είναι προβληματικη η επιβίωση αυτου του Ελληνικου κομματιου.

Συνεπώς η θεωρία αυτη δημιουργει αυταπάτες και αποπροσανατολίζει το λαο για αγώνα εναντίον της κατοχης απο την οποία κινδυνεύει θανάσιμα ο ελληνισμος να εξαφανιστει απο τις πανάρχαιες ριζες του.

Στην εποχη μας, που συχνα οι αξίες συγχέονται και ανταλλάσσονται κάποτε εθνικες, θεμελιακες παραδόσεις αιώνων, μ' ένα επίπλαστο, πρόχειρο και φανταχτερο κοσμοπολιτισμο ή μ' ένα αποχρωματισμένο διεθνισμο, η ώρα των Ελλήνων είναι στις επάλξεις, στις επάλξεις των αληθινων πολιτικων και πνευματικων ανδρων.

Θέλουμε να σφυρηλατήσουμε τους δεσμους μας με τον ελληνισμο —γιατι χωρις αυτους τους δεσμους, τους ακατάλυτους, απο φυλετικη, εθνικη και πολιτιστικη πλευρα, η επιβίωση του κυπριακου ελληνισμου είναι αδύνατη. Στο διεθνισμο προτάσσουμε την εθνικη αυτογνωσία και τον πατριωτισμο που χωρις αυτον κανένας διεθνισμος δε μπορεί να μας σώσει. Στους χαλεπους καιρους μας μόνο η ενότητα του ελληνισμου θα μπορέσει να σώσει αυτο το ακρωτηριασμένο κομμάτι του εθνικου μας χώρου.

Πρέπει να γίνει σαφες ότι η ιστορια δεν επιδέχεται ούτε βιασμους, ούτε πολυ περισσότερο, επινοήσεις που να αγνοουν ή να υποτιμουν την εθνικη ταυτότητα των Ελληνοκυπρίων. Η επιμονη σε δογματικους «ορισμους» δεν είναι της μόδας σήμερα. Και τώρα διερατάται κανεις. Πώς ήταν δυνατον το 1955 να αρχίσει ένας αγώνας για ανεξαρτησία αφου κανένας Έλληνας της Κύπρου δεν πίστευε σ' αυτον; Αλλα η καταπληκτικη πλειοψηφία πίστευε και αγωνίστηκε για Αυτοδιάθεση — Ένωση; Όλοι εκείνοι οι ήρωες που τιμούμε σημερα έπεσαν για το ιδανικο της Ένωσης.

Ο αγώνας της Κύπρου δε μπορεί να ήταν άλλο απο την Αυτοδιάθεση - Ένωση. Ο οποίος έπρεπε να συνεχιστει ως την ολοκλήρωσή του.

Πολιτικα λάθη της ηγεσίας της Ελλάδας και της Κύπρου τότε οδήγησαν στην εμβλωματικη λύση των συμφωνιων Λονδίνου - Ζυρίχης για μια ανεξαρτησία κολοβωμένη και χωρις εχέγγνα ότι θα ειρξήσει. Απόδειξη, τα γεγονότα που επακολούθησαν.

Οι ελληνικες Κυβερνήσεις προσπάθησαν να λύσουν το Κυπριακο μέσα στα λεγόμενα «συμμαχικα» πλαίσια —πράγμα που διευκόλυνε την Αγγλία να ρυμουλκήσει την κυπριακη ηγε-

σία στις συμφωνίες Ζυρίχης— Λονδίνου που είχαν όλα τα διαιρετικά στοιχεία. Και απορω πώς επικαλούνται αυτές τις απαράδεκτες συμφωνίες.

Αν απομακρυνόταν από χρόνο σε χρόνο η ένωση και αν απέτυχε ο αγώνας για την Αυτοδιάθεση δε φταίει η θεωρητική ορθότητα της θέσης. Φταίει κάτι άλλο. Πρώτο: Ο Γεώργιος Γρίβας δε συνέλαβε το βαθύτερο νόημα του Αγώνα. Γι' αυτό διαχώρισε τους Έλληνες της Κύπρου σε Έλληνες και ανθέλληνες· πράγμα που δίχασε το λαό και διευκόλυνε την αποικιοκρατία στο να χτυπήσει τον εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα. Δεύτερο: Το προοδευτικό κίνημα, το πιο οργανωμένο κομμάτι του λαού, δεν έλαβε μέρος στον Αγώνα, πράγμα που αδυνάτισε το εύρος του και το βάθος του ακόμα και τέλος διευκόλυνε τις μεσοβέζικες λύσεις.

Το δικαίωμα της Αυτοδιάθεσης είναι καταξιωμένο και στην ιδρυτική πράξη των Ηνωμένων Εθνών που την ψήφισαν όλα τα μέλη του διεθνούς αυτού οργανισμού. Ο λαός της Παλαιστήνης αγωνίζεται για την αυτοδιάθεση και τη δημιουργία εθνικού Κράτους. Γιατί, λοιπόν, ήταν λάθος ο αγώνας του λαού της Κύπρου για την ενσωμάτωσή του στον εθνικό κορμό; Μήπως γιατί υπήρχε μια μικρή μειονότητα τουρκοκυπρίων που στο κάτω κάτω με καταχτητική επιδρομή ήρθε στο πανάρχαιο αυτό ελληνικό νησί; Αλλά τότε πρέπει να αλλάξει η σύνθεση όλων σχεδόν των εθνικών κρατών.

Η Τουρκοκυπριακή μειονότητα δε βρισκόταν ποτε σε *συμπαγες* έδαφος αλλά ήταν *διάσπαρτη* σ' όλο το νησί. Πώς τώρα μία μειονότητα τέτοιας μάλιστα φύσεως, πρέπει να γίνεται συνεταίρος σ' ένα κράτος, μόνο σε νοσηρα μυαλά μερικών ανεργμάτων διεθνιστών μπορεί να χωρέσει.

Συνεπώς δεν ήταν λάθος ούτε το αίτημα της Ένωσης, ούτε ο αγώνας του 1955-59.

Σημερινες συγκυρίες και τα κανόνια του ΝΑΤΟ και των Αμερικανών δεν άφησαν την Κύπρο ν' ασκήσει το δικαίωμα της Αυτοδιάθεσης - Ένωσης. Θέλησαν κι εδώ ένα διχοτομημένο κράτος στη δική τους λαβίδα. Φυσικά δεν είναι άμοιρη ευθυνών και η Σοβιετική Ένωση που με το στόμα του υπουργού της των Εξωτερικών κ. Γκρομύκο διατύπωσε τη «θεωρία» των δύο «Εθνικών Κοινοτήτων» και της Ομοσπονδίας. Η θέση του Γκρομύκο για δύο εθνικές κοινότητες δεν εκφράζει την αντικειμενική κατάσταση της Κύπρου αλλά είναι θέση πολιτικής σκοπιμότητας. Με άλλους λόγους εξυπηρετεί τα στενά κρατικά συμφέροντα της Σοβιετικής Ένωσης η οποία δεν ενδιαφέρεται αν στραγγαλιζονται οι πόθοι ενός λαού αλλά πώς θα βρίσκεται σε καλές σχέσεις με την Τουρκία. Σε τελική ανάλυση αν η θέση της Σοβιετικής Ένωσης ήταν υπέρ της Αυτοδιάθεσης αυτόματα η Κύπρος θα περνούσε στο νατοϊκό στρατόπεδο στο οποίο ήταν ενταγμένη η Ελλάδα και θα ενίσχυε κατά την άποψή της το ΝΑΤΟ στην περιοχή αυτή. Συνεπώς, επαναλαμβάνω, η άρνηση της Σοβιετικής Ένωσης να υποστηρίξει τον Αγώνα του κυπριακού λαού για Αυτοδιάθεση - Ένωση εξυπηρετούσε σκοπιμότητες.

Για μας όμως ο αγώνας της Κύπρου είναι αγώνας ολόκληρου του ελληνισμού. Κι εφ' όσον δε συνδέσει σφικτα αυτός ο αγώνας, θα βαδίζουμε από το κακό στο χειρότερο. Η μοίρα της Κύπρου είναι στενά δεμένη με τη μοίρα της Ελλάδας. Όσο αυτό δε συνειδητοποιείται τόσο μακραίνει η λύση του εθνικού ζητήματος της Κύπρου.

Γιατί η Κύπρος αποτελεί τμήμα του εθνικού μας χώρου, όπως πολύ ορθά υπογράμμισε την 28η Οκτωβρίου ο Πρωθυπουργός κ. Ανδρέας Παπανδρέου στο μήνυμά του στον ελληνικό λαό και τις ένοπλες δυνάμεις του Έθνους: Αν έχει έτσι το πράγμα —και έχει— η Ελλάδα δεν πρέπει να δεχτεί να βιαστεί αυτός ο ελληνικός από τα πανάρχαια χρόνια τόπος.

Από την αυγή της 19ης Οκτωβρίου 1981 άρχισε, όπως τα πράγματα δείχνουν, και στην Ελλάδα και στην Κύπρο η αντίστροφη μέτρηση. Όσο γρηγορότερα το καταλάβουν μερικοί τόσο το καλύτερο γι' αυτούς και για τον τόπο.

1. Για περ. βλέπε: ΑΚΕΛ: «Ο Δρόμος προς τη Λευτεριά. Για ένα μίνιμουμ πρόγραμμα του ΑΚΕΛ για τη συγκρότηση του Ενιαίου απελευθερωτικού μετώπου πάλης». Στη συλλογή «Τρία κείμενα για την Κύπρο», έκδ. Εκδοτική Ομάδα «Εργασία», σελ. 31 επ., Αθήνα 1977.

2. Για περ. βλέπε: Α.Τ.: «Η Κύπρος και ο αγώνας για την ένωση», στην ίδια συλλογή, σελ. 13 επ.